

ældre Tilstand; thi, naar der er Saand, saa søger man ved allehaande Midler — idetmindste er det Tilfældet med de mindre gode Forfattere — at undgaae dem, og paa den anden Side har man undgaaet den Pirrelighed og Uro, som opstaaer hos Forfattere og Publicum, naar man anvender Presseloven. Men vi kunne ikke have nogen Sikkerhed for, at vi altid ville være i en saadan Tilstand; det beroer paa Personligheder, og man kan tænke sig en Tid, hvor en Justitsminister var temmelig fjendtligt stemt imod Pressen. Vi kunne endnu hyppigere have en Justitsminister, som troede, at han virkelig var en varm Ven af Pressen, men hvor denne Mening dog var grundet paa et Selvbedrag, og saaledes virkelig være udsat for Beslaglæggelse og Presseseforsølgelser uden tilstrækkelig Grund. Man har jo rigtignok sagt: derfor er der Garanti for det Første i, at der kommer en Dom, og at altsaa Justitsministeren ikke vil udsætte sig for, at den Sag, som er anlagt, skal ende med en Frisindelse, og ligeledes siger man, at Justitsministeren jo staaer ligeoverfor Rigsdagen, og maa staae den til Ansvar. Hvad det Sidste angaaer, da er det allerede rigtigt bemærket, at det er ikke flige Ting, som tidligere ville medføre Action for Rigsretten, og hvad det Første angaaer, saa forekommer det mig vel ogsaa let tænkeligt, at en Justitsminister kunde sætte sig ud over, at Vedkommende blev frifunden. Man har sagt, at det er kun i yderste Nødstilfælde, naar der er et meget stærkt Røre i Folket, naar man skriver Smaa-Piecer, som ophidsede Folket, og udbreder dem i hele Landet; men der staaer i § 6 kun som Betingelse, at Justitsministeren finder det nødvendigt. Det er nu dog naturligt, at dette beroer paa en subjectiv Opfattelse; det kan gjerne være, at han finder det nødvendigt, hvad maaskee ikke Andre finde nødvendigt, og selv om man skaar disse Udtryk og sætter stærkere: „naar der er Fare for Statens Belfærd“ eller Sligt, beroer det atter paa et subjectivt Skøn. Jeg vil ikke nægte, at der jo kunde være Tilfælde, hvor Udbredelsen af et Skrift kunde blive farlig for Staten; men saa er Justitsministeriet dog ikke saa ganske berøvet Midler i saa Henseende. Er den lovgivende Forsamling tilstede, kan

man faae en Lov, der hjemler de nødvendige Foranstaltninger; er Rigsforsamlingen ikke tilstede, kan der komme en provisorisk Lov, naar Ministeriet troer at kunne forsvare det i sin Tid for Rigsdagen. Jeg kan saaledes ikke skjønne, at der kunde være nogen Nødvendighed for § 6, og maa derfor med de øvrige Medlemmer af Udvalget stemme for, at den gaaer ud af Lovudkastet.

Kierkegaard: Den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Orsted) har i sidste Møde udførligere og tydeligere udviklet, hvad han allerede forrige Gang, da denne Sag var under Behandling, havde yttret om, at vi, dersom det foreliggende Lovudkast ikke vandt Bifald, og ingen Lov senere fremkom, vilde komme tilbage, ikke umiddelbart til Forordningen af 27de September 1799, men til Forordningen (om jeg mindes ret) af 24de Marts 1848, eller den provisoriske Forordning. Og saaledes har jeg ogsaa altid forstaaet det ærede Medlems Ytringer. Men jeg maa tillade mig, ogsaa efter de Oplysninger, der i denne Henseende ere blevne givne, at inhæriere den Mening, at notere betragtet bliver det i mange væsentlige Punkter hverken mere eller mindre, end at vi ville komme tilbage til Forordningen af 1799. Thi det vil være det ærede Thing noksom bekendt, at den lille provisoriske Forordning indskrænker sig til at borttage nogle af de mest hindrende og trykkende Bestemmelser i Forordning af 1799, men forøvrigt kun viser tilbage til, at den og den alene skal være den bestaaende Lov her i Danmark i Pressens Ansiggender. Og derfor maa jeg ogsaa nu vedblive den Mening, som jeg ved denne Sags første Behandling har taget mig den Frihed at udtale. Derfor maa jeg ansee mig berettiget til at bede Thinget at kalde tilbage i sin Erindring, hvad der med anderledes Klarhed, end jeg formaaer det, er blevet udviklet af den ærede 4de Landssthingsmand for Kjøbenhavn (Blechingberg), om hvorledes der gives Bestemmelser i Forordningen af 1799, hvorom det umulig kan være vor alvorlige Mening og Dnske, at de skulde blive længere staaende, og hvorledes ogsaa selve den ærede 5te Landssthingsmand for Kjøbenhavn i denne Henseende gjentagende har yttret og indrømmet, at f. Ex.